

[Ib Christensen]

allerede fra første færd over for regeringens forhandlingsudspil over for DUC, idet vi fandt, at dette forhandlingsudspil ikke i tilstrækkelig grad tilgodeså det, der for os er principielt og væsentligt, nemlig det danske folks ejendomsret både i teori og i praksis til de værdier, der ligger i Nordsøen, de energiresourcer, der ligger i den danske undergrund.

Når nu det forhandlingsbrud er sket – og det må vi tage til efterretning – så bør regeringen begynde på en frisk i erkendelse af, at nu skal der altså lovgives. Derfor er der brug for et videregående indgreb, end der ville være tale om, hvis der var kommet en forhandlingsløsning. Det må man tage konsekvensen af. Forhandlingsmodparten må have vidst, at det var den risiko, man løb ved at sige nej til regeringen. Vi må forlange et videregående indgreb. Vi satser meget stærkt på en løsning à la den, man har i Norge, hvor det norske folk faktisk får et udbytte på op til 85 pct. af de værdier, der tilhører det norske folk. Det er der jo ikke mange blandt det danske folk der under den nuværende eneretsbevilling får.

Jeg vil imidlertid gerne sige til regeringen, at et ja til en nationalisering i den forstand, man kan kalde en ekspropriering, eller hvad man nu kan kalde det, en lovgivning omkring DUCs eneretsbevilling, ikke er et ja til statsdrift. Jeg tror ikke, man kan fortolke stemningen i det danske folk – heller ikke den meningsmåling, der viser, at 51 pct. går ind for en total nationalisering – på den måde, at nu skal staten til at drive det hele. Det håber jeg heller ikke er regeringens tanke. Vi vil vende os mod et øget statsligt engagement og kun tage det forbehold, at der kunne blive tale om en egentlig monopolpræget situation, men det tyder det jo ikke meget på, for regeringen har selv sagt, at selskaberne nærmest står i kø for at komme til i den danske del af Nordsøen. Så må det være en løsning, at der bliver konkurrenceforhold derude, og at vi udliciterer Nordsøen i blokke til de højestbydende selskaber. På den måde kan vi både sikre det danske folks ejendomsret og samtidig undgå statsdrift med alt, hvad det indebærer af bureaukrati, ineffektivitet og omkostninger for skatteyderne osv.

Jeg håber meget, at regeringen vil tage disse ting til efterretning. Der er ikke i det danske folketing et socialistisk flertal, men der er

et kæmpestort flertal på op til 100 mandater for en ophævelse af eneretsbevillingen nu, da forhandlingssammenbruddet er en kendsgerning, og for en løsning, der virkelig tilgodeser det danske folks interesser. Det synes jeg at regeringen bør satse på og derfor i sine sonderinger med partierne virkelig alvorligt tage hensyn til, synspunkter, der er fælles for de partier, som kan danne flertal her. Det er jo det radikale venstre og retsforbundet og et eller to af de marxistiske partier. Disse fire partier har alle hver på sin måde stillet strengere krav. Det må man også tage hensyn til, når man skal finde sin parlamentariske basis.

Den åbning, der her sker i retning af, at andre partier nu bliver inddraget i forhandlinger eller i hvert fald får orientering om senere forhandlinger med henblik på beslutning her i tinget omkring disse ting, kan måske åbne op for drøftelser omkring den videregående økonomiske politik. Jeg vil ikke blande mig i den økonomiske politik, hvis regeringen i den forstand mener, at den er bundet – og det er den vel – af firepartiforliget dette finansår ud. Det må man gå ud fra er situationen fremdeles. Men der skal også føres økonomisk politik efter 1. januar 1982, og med henblik på den – og det bliver forhåbentlig en mere langsigtet økonomisk politik – er det ikke for tidligt, at regeringen allerede ret tidligt i det nye år foretager sonderinger hos partier, hvor den mener at kunne finde en basis for den politik, der skal følge efter – en politik, der indebærer større perspektiver end den politik, regeringen i øjeblikket fører.

Poulsgaard (FP):

For nylig havde jeg grammofofonen fremme. Jeg lagde nogle af de gamle plader på, og en af de gamle plader, jeg lagde på grammofofonen, var: »Her går det godt, fru kammerherreinde«. Det er en dejlig sang. Man skulle næsten tro, at regeringen havde gjort den sang til sin nationalsang, når man kan læse i dagspressen, at målet næste år er i hvert fald 21.000 flere offentligt ansatte. Det er netop her, humlen ved hele ulykken ligger. I den sang brændte også huset ned til grunden, men bortset fra det, så gik det jo godt. Vi kører lige direkte ud mod afgrunden, og det går stærkt. Men der er ikke noget som helst,